

Anecdòtiques

per VERUM

HAVIA nascut a la vila de X. una noia que fou dedicada a l'estudi de la música i que, corrent món, va donar concerts més o menys importants en poblacions estrangeres. Al saber uns amics de les glòries locals que la concertista havia retornat al país després d'una llarga *tournee* i desitjosos d'apreciar les dots de l'artista, tractaren de què fos donat un concert, arranjant-se un programa i fixant-se uns preus.

A la vila de X. hi havia establerts uns "galenos" que treballaven a uns preus que feien que la vida galènica fos allí més minça que la de qualsevol dels tenders, betes i fils o barbers. Així i tot, un dels "galenos" pròdig en tot i especialment amb la seva clientela, estava en la creença que era necessari com a mitjà de propaganda dels seus serveis, fer-se vistent, concórrer a tots els espectacles i reunions, colzejar-se amb les figures més sobressortints de X, seguint el consell *mardenià* de llençar una pesseta per a recollir un *duro*, que difícilment guanyava, ni guanyaria mai... Ningú dels que el tractaven havia descobert en ell dots especials en cap de les belles arts.

Era ja a vigílies del concert, solemníssimament anunciat, i els que coneixien l'artista o els seus parents parlaven d'ella comentant la seva infància, els seus primers estudis, les dificultats sorgides en la carrera, etc., etc.

En aquestes, el "galeno" que més econòmic treballava a X, intervé en la conversa i pregunta a un grupet dels més significats *amateurs* de la música o de la glòria local.

—*Voleu dir que val la pena de pagar X pessetes per aquest concert?*

Entre els del grupet es canvien mirades, es pronuncien dissimulats somriures, s'inicien xiuxiueigs i un dels organitzadors de la festa diu apagadament, però no tant que no ho sentin quasi tots:

—*Potser sí que el doctor creu que tothom ha d'abandonar-se com ell.*

* * *

En el poble de Pauperets hi exerceixen tres metges, n'hi havien exercit quatre i una llarga temporada n'hi varen exercir solsament dos.

Tant quan eren quatre, com quan eren dos, els metges de Pauperets només anaven tirant; treballant vivien i no pas molt senyorivolament per cert.

Pauperets no és pas un poble petit, mal fet i aïllat, si bé tampoc és una capital. Pauperets és una població d'aspecte simpàtic, carrers nets i cases endreçades, algunes torres, aigua abundant i *colònia* d'estiuejants, quan fa calor; la gent vesteix bé i les noies fins amb elegància, les sales d'espectacles són concorregudes fins quan s'obren en dies feiners. Sovint hi ha balls i no pas amb manubris. No hi ha més captaires que els passavolants. Té bones carreteres, estació de ferrocarril, telèfon i fins *radio-escolladors*.

Els tres metges que hi ha fan el que poden, però no tot el que podrien, puix que, si bé es diuen amics i companys, cadascú treballa per ell i, sense negar-se-la, defugen tota mena de col·laboració.

A Pauperets els aconducats paguen gairebé tots el mateix i tots molt poca cosa, talment com si tothom fos pobre a Pauperets.

Una vegada va anar un dels mestres de Pauperets a contractar els serveis d'un dels tres metges que hi exerceixen i precisament el del que, tot i fent-ho molt mòdicament, té anomenada de car.

El Sr. Mestre, que s'havia fet ressò del que corria pel poble sobre el car que era aquell dels tres metges, va començar per sol·licitar un abonament, dient-li que procurés fer-li la conducta a un preu ben mòdic, puix que era un Mestre d'Escola Nacional.